

kleine vogels. Ze zaten in een duinpannetje, ingesloten door gagel en hooge juniperus. Aart had een veldflesch met water bij zich. – Het is of we door een woestijn trekken, zei Leida. Ze dronken om beurten met kleine teugjes. Hij lag gestrekt naast haar, leunend op zijn elleboog, zijn gezicht naar haar toegewend; zij zat rechtop, haar handen in haar schoot. – Nu moet ik het zeggen, dacht ze – maar ze wist niet hoe. Ze probeerde het telkens weer, en kon toch de woorden niet over haar lippen krijgen.

En toen, plotseling, zei ze het: Je weet zeker wel, hoe het met mij is: ik heb geen vader.

Even zag ze zijn heldere oogen op zich gericht. Hij antwoordde: Je hebt natuurlijk wel een vader – je kent hem alleen niet – of misschien is hij dood.

Ze luisterde naar hem.

– Het doet er voor mij niets toe – je moeder heeft meer fatsoen in zich, dan een heeleboel andere vrouwen – dat weet je ook wel. Hoe oud ben je?

Schuchter zei ze: Achttien.

– Nou, ik ben twintig, en ik heb al zo'n beetje gezien, wat er in de wereld te koop is.

Ze zat heel stil en dacht: Nu moet hij ook weer niet te ver gaan en verwaand worden. – Maar hij brak af. Ze zag dat hij een helmspriet naar zich toeboog, en een plat, groen torretje op zijn handpalm liet loopen, – en op dat oogenblik wist ze, dat ze van hem hield.

Toen ze waren opgestaan, keek ze terug naar het plekje van plat gezeten gras, en wilde aan iets denken, dat heel vaag tot haar bewustzijn kwam. Hij greep haar arm. – Ben je wel eens eerder met een jongen uitgeweest? vroeg hij.

– Nee, zei ze eenvoudig. – Ze liepen voort. – Nee, herhaalde ze in zichzelf – nooit eerder – en toch was er die herinnering, die daar iets mee te maken scheen te hebben? – Wat dan? – een vriendje, – lang geleden? – Ze zocht, ze spande zich in – haar lippen sprongen vaneen; – gelukkig stoorde hij haar niet, maar met zijn vingers speelde hij over haar arm.

Het was iets van lang geleden, – ze zou misschien veertien jaar zijn geweest. Ze kwam van naailes – was het zoo? – ze woonden toen in de Groenhofstraat. Er zat een man in de huiskamer bij moeder – een man met wit haar. Ze zaten daar maar zoo heel stilletjes bij dezelfde tafelpunt, ieder aan een kant. Moeder had niets bijzonders gezegd en de man was weer weggegaan. Maar terwijl moeder hem uitliet, had zij naar die beide stoelen staan kijken, zooals die naar elkaar toegeschoven stonden. De zitting van moeders leunstoel was zeker al lang zoo ingedeukt ge-